Kuuromykkäin Lehti.

N:o 4. Huhtikuu 1905. 10:s vuos.

Tilaushinta: 1 mk. 50 p. vuodelta.

Toimittajat: Aaro Iivari Savolainen. K. Reponen. vastaava.

Conrad Svendsenin saarnoja kuuromykille.

Iloitkaa aina Herrassa! Taas minä sanon: iloitkaa! Filip. 4: 4.

Raamatussa luemme usein tämän käskyn: Iloitkaa; olkaa aina iloiset. Se on Jumalan tahto että hänen lapsensa eivät ole murheellisia ja surullisia, mutta todellisesti iloisia. Mistä me saamme tämän ilon? Herralta Jumalalta. Meidän pitää ajatella hänen suurta rakkauttaan meitä kohtaan että hän on kärsinyt meidän synteimme tähden. Meidän pitää ajatella että me pahat, syntiset ihmiset olemme saaneet syntimme anteeksi Jesuksen kuoleman kautta. Meidän pitää ajatella että me olemme tulleet Jumalan lapsiksi ja että me kerran pääsemme kotiin taivaaseen. Kun sitä ajattelemme, eme voi olla murheellisia. Iloitkaamme ja kiittäkäämme Jumalaa hänen suuresta armostaan.

Mutta on mahdotonta aina olla iloinen, sillä usein tulee raskaita hetkiä, surua, ahdistusta ja hätää. Mitä meidän silloin pitää tehdä? Meidän pitää silloin lähestyä häntä (Jesusta), joka on sanonut: Heittäkää kaikki teidän murheenne minun päälleni, minä pidän murheen teistä. Meidän pitää puhua Jumalalle meidän surumme ja hätämme ja rukoilla häneltä apua. Kun me olemme puhuneet Jumalalle meidän surumme, pitää meidän ajatella: Nyt olen minä sanonut sen Jumalalle, nyt hän tahtoo auttaa, hän pitää huolen minusta, nyt minun ei enään tarvitse olla murheellinen. Sitten meidän pitää kiittää Jumalaa että hänellä on rakkautta meitä kohtaan, ja siitä että meillä on lupa puhua hänelle kaikki meidän tarpeemme.

Rakas Jumala! Auta minua, että voisin joka päivä iloita Jesuksessa Kristuksessa minun Vapahtajassani! Amen.

Kehotus maamme kuuromykille.

Jo yleisessä kuuromykkäin kokouksessa Helsingissä kesällä 1900 herätettiin kysymys siitä, että viiden vuoden kuluttua jälleen kokoonnuttaisiin maamme pääkaupunkiin yleiseen kuuromykkäin kokoukseen, joka pidettäisiin Helsingin kuuromykkäyhdistyksen kymmenvuotisjuhlan yhteydessä. Kysymystä sellaisen kokouksen pitämisestä on pohdittu Helsingin kuuromykkäyhdistyksessä, ja kokouksen järjestämistä varten valitulla toimikunnalla on täten ilo kutsua maamme kaikki kuuromykät ja heidän parastaan tarkottavat henkilöt, etupäässä kuuromykkäin opettajat ja opettajattaret osanottajiksi *kolmanteen yleiseen kuuromykkäkokoukseen*, joka pidetään Helsingissä 1—4 päivinä kesäkuuta 1905.

Täten kehotetaan maamme kaikkia kuuromykkäyhdistyksiä kuin myöskin yksityisiä kuuromykkiä ehdottamaaa sopivia keskustelukysymyksiä kokouksen käsiteltäviksi. Nämä lähetettäköön ennen 15 päivää tulevaa huhtikuuta Helsingin kuuromykkäyhdistyksen puheenjohtajalle, neiti *Elma Eklundille*, osote: *Iso Roobertinkatu 4, Helsinki.* Ystävällisimmin pyydetään myöskin samalla ilmottamaan, josko alustajia on lähetetyille kysymyksille.

Toimikunta, kuten ennenkin, tälläkin kertaa tulee pyytämään rautateiden vapaapilettejä kuuromykkäosanottajille. Voidaksemme laskea, miten paljon vapaapilettejä tarvitaan, kehotamme kaikkia kuuromykkiä, jotka aikovat kokoukseen osaa ottaa, kirjeellisesti siitä ilmottamaan myöskin *ennen 15 p:vää huhtikuuta* nti Elma Eklundille.

Mitä asuntoon ja ruokaan tulee, koettaa toimikunta saada ne parhaan taitonsa mukaan niin huokeiksi kuin mahdollista. 5 markan maksusta on kokouksen osanotto, asunto ja ruoka vapaa, ja olisi tämä maksu, mikäli mahdollista, jo ilmotuksen mukana lähetettävä. Mikäli viime kokouksen kokemuksista on käynyt selville, tulisi jokaisella kuuromykkäosanottajalla olla pienempiä menoja varten vähintäin 5 markan rahakassa mukanaan. Kumminkin voivat vallan

varattomat kuuromykät, siinä tapauksessa, että heidän hoitajansa ryhtyvät keskusteluihin toimikunnan kanssa, saada erinäisiä etuuksia siten, että toimikunta koettaa hankkia rajotetun määrän vapaapaikkoja varattomien kuuromykkäin käytettäväksi. Varattomuustodistukset näin ollen ovat toimikunnalle lähetettävät.

Olisi suotavaa, että omat pyyheliinat, lakanat ja viltit olisivat mukana.

Lähempiä yksityisselvityksiä kokouksen ohjelmasta y. m. annetaan myöhemmin Kuuromykkäin lehdessä ja Tidskrift för döfstumma aikakauskirjassa.

Helsinki, 15 p:nä maalisk. 1905.

Juhlatoimikunta.

Elias Lönnrot.

Läntisellä Uudellamaalla on kaunis Sammatin kappeli, jossa luonto on ihanaa. Harvat kylät ja viljavainiot ovat siellä suurien salojen, mahtavien havumetsäin, vuorien, laaksojen ja muutamain välkkyväin järvien ympäröiminä. Täällä hiljaisessa ja rauhallisessa seudussa on Walkjärven rannalla ikimuistettava Paikkarin torppa. Tämä köyhä koti on muistettava senvuoksi, että siinä syntyi yksi Suomen suurimpia miehiä, ELIAS LÖNNROT.

Elias Lönnrot on yksi niistä Suomen suurimmista miehistä, jotka ovat tehneet maallemme siunausta tuottavaa työtä, ja jota Suomen kansa aina kiitolli-

suudella muistelee. Runeberg loistavien runojensa voimalla sytytti kansansa rintaan lämmintä isänmaanrakkautta ja niiden kautta saattoi Suomen kansan tunnetuksi maailmassa. Lönnrot taas väsymättömällä ahkeruudella ja innolla keräsi Suomen korpien kätköstä muinaissuomalaisten unhotuksiin joutuvia runoja ja järjesti ne suureen kirjaan, Kalevalaan. — Niinkuin muillakin suurimmilla miehillä, oli Elias Lönnrotillakin elämänsä alussa paljon vastoinkäymistä, puutetta, kärsivällisyyttä ja itsensäkieltämistä. Jumalan tahto se on, että meidän henkiset suurmiehemme olivat lähteneet köyhästä kodista ilman ylhäistä sukua ja kuitenkin he omin voimin raivasivat itsellensä kunniakkaan nimen maassaan.

Elias Lönnrot teki useita pitkiä ja vaivaloisia runonkeräysmatkoja ympäri Suomen, Venäjän Karjalaan ja Vienaan, vieläpä Viron- ja Liivinmaahan asti. Näillä matkoillaan hän keräsi suuren joukon muinaissuomalaisten vanhoja runoja, sananlaskuja, arvoituksia y. m., etteivät ne kokonaan unhottuisi. Kotiin palattuaan hän järjesti runot Kalevalaan, joka painettiin kirjapainossa. Tähän aikaan oli Suomen kirjallisuus hyvin köyhää. Mutta nyt sai suomalainen kirjallisuus Kalevalasta mahtavan kulmakiven. Kalevalan valmistamiseen meni hyvin pitkä aika ja se kysyi paljon kärsivällisyyttä. Kun Lönnrot oli saanut Kalevalan valmiiksi, luultiin hänen tämän pitkän työn jälkeen hiukan levähtävän. Mutta uuttera Lönnrot ei levännytkään, vaan hänen mielensä hehkui uusille runoretkille, runorikkaille maille. Sieltä palattuaan oli hänellä mukanaan runsas runokokoelma. Niistä häu

kokoili uusia kirjoja, nimittäin runokokoelman »Kanteletar», ja suuren kirjan »Suomalaisia Sananlaskuja» sekä »Suomalaisia Arvoituksia». Vielä hän järjesti Kalevalan uudestaan, joka tuli entistä laajemmaksi, sisältäen 50 runoa. Näin sai suomalainen kirjallisuus neljä mahtavaa kulmakiveä. Merkillisin näistä kulmakivistä on Kalevala. Suurta huomiota se on herättänyt Euroopassa ja Amerikassa, sillä se on käännetty useille vieraille kielille. Kalevalan kalttaista runokokoelmaa maailmassa ei ole yhtäkään. Sen kautta on Suomi tullut tunnetuksi maailmassa ja Suomen kansaa on kiitetty onnelliseksi, että suomalaisilla on sellainen runokokoelma.

Sitten Lönnrot nimitettiin Suomen kielen professoriksi yliopistoon. Tätä virkaansa hän hoiti hyvin. Suomen kirjakieli, joka ennen häntä oli ollut perin huonoa ja virheellistä sekä puoleksi ruotsalaista, tuli hänen kauttansa paremmalle kannalle, sillä hän oli ahkera Suomen kirjakielen uudistaja. Kahdeksan vuotta oltuaan professorina erosi hän tästä virasta ja palasi takaisin Sammattiin, jossa hänellä oli oma talo kauniilla ja rauhallisella paikalla. Täällä hän vielä vanhanakin teki ahkerasti työtä. Hän oli osallisena Suomalaisen Virsikirjan teossa. Arvokkaimpia tuotteita hänen vanhuutensa päivillä oli »Suomalais-Ruotsalainen sanakirja» ja »Suomen kansan muinaisia loitsurunoja». Vanhana hän teki työtä samalla innolla kuin nuorenakin. Hänellä oli aina kirjoituspöydällään kymmenittäin valmiiksi teroitettuja lyijykyniä. Luonteeltaan oli hän hyvin vaatimaton ja nöyrä. Juhliin

hän vain harvoin saapui. Hänen kunniakseen vietetyt juhlat olivat hänestä rasittavia.

Elias Lönnrot kuoli 82 vuoden vanhana Sammatissa. Joka paikasta Suomea saapui lähetystöjä ja seppeleitä, kun hän Sammatin pieneen kirkkomaahan haudattiin. Silloin koko Suomi tunsi kadottaessaan suurimman kunsalaisensa, joka uupumattomana läpi elämänsä oli työskennellyt kansansa hyväksi. — Suomen kansa tulee aina kiitollisuudella muistamaan tätä suurta kansalaista, muinaisuuden herättäjää ja isänmaan ystävää. Hänelle on pystytetty harvinaisen kaunis muistopatsas Helsinkiin. Muistopatsaassa Lönnrot on istuvassa asennossa Kalevala kädessään. Hänen vieressään istuu vakavanha Wäinämöinen, josta Kalevalassa paljon kerrotaan. Heistä alempana patsaan juurella istuu eräs laulurunouden Hengetär.

Huhtikuun 9 p:nä oli Elias Lönnrotin syntymäpäivä. Silloin oli kulunut 103 vuotta hänen syntymästään.

Iisakki Ojala.

Valmistakaa pesimispönttöjä linnuille!

Milloin muuttolinnut saapuvat rakkaaseen Suomen maahan? Ehkä ne saapuvat jo piankin tänne keväällä. Muuttolintujen kauniita lauluja ihmiset kuuntelevat mielellään ja rakastavat niitä. Kuuromykillä

on kyllä ikävää siitä syystä, että he eivät voi kuulla, kuinka linnut laulavat suloisesti. Mutta he voivat nähdä niiden kauniin puvun ja lentelemisen. Muuttolinnut muistavat aina maatamme ja palaavat varhain tänne lämpimistä maista. Sentähden meidän täytyy suojella ja hoitaa niitä. Ihmiset, jotka rakastavat pieniä lintuja, rakentavat pesimispönttöjä niille. Valmistakaatte tekin pesimispönttöjä linnuille, jotka ovat hyödyllisiä. Pönttöjä on kyllä helppo laittaa. Ensin tehdään laudoista 4 pientää seinää, katto ja pohja. Sitten yhteen seinään porataan reikä, josta lintu pääsee pöntön sisään. Reiän alapuolelle pannaan istumaorsi ja sisälle pannaan vähän olkia ja heiniä. Sitten se pannaan korkealle puuhun asuntomme läheisyyteen. Erittäinkin kottaraiset tarvitsevat pesimispönttöjä. Linnut, jotka palaavat meidän maahamme, rupeavat pesimään pöntöissä. Ne ovat hyödyllisiä lintuja, kun ne hävittävät pieniä matoja y. m. puutarhoista. Meidän täytyy varjella hyödyllisiä lintuja. Muistakaa pikku lintuja ja valmistakaa niille pönttöjä!

LAURI WAINOLA.

Agneta Halonen.

Pienen suomalaisen tytön elämäntarina, kertonut A—i—e.

Te rakkaat pienokaiset, jotka kirkkaine silminenne niin iloisesti katselette maailmaa, oletteko koskaan muistaneet niitä, jotka eivät saa nähdä auringon valoa eikä iloita luonnon ihanuudesta? Te pienet satuja rakastavat ystävät, jotka ette mielestänne koskaan saa kuulla tarpeeksi tarun ja todellisuuden maailmasta, oletteko koskaan ajatelleet mimmoiselta mahtaa tuntua semmoisesta, joka ei koskaan ole saanut kuulla äidin rakasta ääntä, siskojen iloista riemua tai sävelten ihania aaltoja? Te pikku lörpöttelijät, jotka tuskin koskaan osaatte pitää suutanne kiinni, vaan laulatte ja lallattelette päiväkaudet, ovatko sydämmenne koskaan säälineet niitä, jotka eivät voi sanoin lausua ajatuksiaan?

»On ikävä ajatella semmoista», sanotte ehkä. Mutta älkää siltä pyrkikö karkoittamaan tuommoisia ajatuksia, vaan rukoilkaa Jumalaa näitten onnettomain puolesta ja kiittäkää Häntä siitä, että itse olette saaneet näön, kuulon ja puheen lahjat.

»Näitten onnettomain», sanoin. Ja kuitenkin on heistäkin ilon aihetta. Jumala voi tänäkin päivänä antaa sokeille näkönsä ja lausua kuuroille »effatansa», vaikka toisella tavalla kuin ennen. Sen käsitätte siitä, mitä nyt aion teille kertoa.

Juvan pitäjässä, Wehmaisten kylässä, muutaman peninkulman päässä Mikkelin kaupungista, on pienoinen torppa. Se on muitten suomalaisten torppien näköinen pienine auringon paahtamine ikkunoineen. Tässä torpassa asui 1880-luvulla, ja asuu vieläkin, muuan torppari nimeltä Halonen vaimoineen. V. 1886 lahjoitti Jumala heille pienen tytön, joka kasteessa sai nimen Agneta. Hänestä nyt tahdomme puhua.

Köyhyys vallitsi tuolla pirtissä, usein oli ruoka niukka ja vuode oli kova, mutta Agneta kasvoi ja vaurastui reippaaksi pikku palleroiseksi, joka pian

tallusteli ympäri kotipihoja. Oikein näen hänet edessäni liinatukkineen, sinisilmineen ja nysänenineen, kun hän ruskeassa liivissään ja lyhyessä hameessaan jo varhain oppi tulemaan toimeen omin neuvoin, sillä ei häntä paljon palveltu. Agneta oli vilkas, ymmärtäväinen lapsi ja oppi sangen varhain puhumaan selvästi.

Mutta sitte tuli tulirokko kylään. Eikä aikaakaan, niin jo löysi se Halosenkin mökkiin ja painoi pikku Agnetan sairasvuoteelle. Oi, kuinka sairaaksi hän tuli! Ja kun sitten kuume vihdoinkin oli ohi, niin huomattiin silmät olevan kipeinä ja muutaman viikon kuluttua oli Agneta täydellisesti — sokea. Hän oli liian pieni, raukka, käsittääkseen onnettomuutensa laajuutta, mutta sitä raskaampi oli isku köyhille vanhempi-paroille. Ja kuitenkin heitä odotti raskaampikin koetus. Seuraavana vuonna sai Agneta vaikeanlaisen kaulapaiseen, joka vahingoitti hienot kuulotiehyeet ja kohta hän ei enään kuullut lintujen laulua, ei sisarruspiirin iloista naurua, eikä vanhempien ystävällisiä sanoja.

Kun tuo pienokainen ei enään kuullut muitten puhuvan, niin unohti hän itsekin puhumisen ja alkoi vähitellen ilmaista ajatuksiaan ja halujaan yksinkertaisten merkkien avulla, joita isän ja äidin rakkaus pian oppi tajuamaan. Päänpudistus merkitsi ei, taputus poskelle suostumusta j. n. e. Hänen käsityskykynsä oli enemmän kehittynyt sitte kun hän oli kadottanut ulkonaisten aistimien käyttökyvyn. Tuttavansa oppi hän tuntemaan koskettelemalla heidän

vaatteitaan ja kasvojaan. Näin kului aika, kunnes Agneta sai 8 vuoden vanhaksi.

Silloin pääsi Agneta hyväin ihmisten avulla sokeainkouluun Helsingissä. Täälläkään ei alussa ymmärretty miten menetellä, kun lapsi ei tainnut kuulla, puhua eikä nähdä. Hänen täytyi saada nauttia yksityisopetusta. Agneta sai hyvin kiltin opettajattaren, joka väsymättömällä rakkuudella ryhtyi vaikeaan työhönsä. Hänen täytyi näet opettaa pienokaiselle merkkikirjaimisto, jotta lapsi oppisi lausumaan sanoin ajatuksensa. Siihen vaadittiin kärsivällisyyttä sekä opettajalta että oppilaalta. Agneta vietiin oven eteen, hän sai tunnustella sitä, avata sekä sulkea sen ja sitte merkitä pikku käsineen merkkikirjaimet o-v-i. Mutta kesti monta viikkoa, ennenkuin lapsi pääsi käsittämään, että noilla merkeillä oli mitään tekemistä käsitteen ovi kanssa. Lopulta onnistui opettajan kuitenkin tehdä tämä asia selväksi ja silloin olikin suurin vaikeus voitettu. Ihmeteltävän lyhyessä ajassa oppi Agneta nyt merkitsemään toisen sanan toisensa jälkeen, ja kun ensimäinen kouluvuosi oli päättynyt ymmärsi hän jo merkitä 80 eri teon- ja nimisanaa.

(Jatk.)

Kirjeitä kuuromykiltä.

Sortavala, Kirjavalahti 2 p. huhtik. 1905.

Nyt otan kynän käteeni ja kirjoitan jonkun rivin teille. Annan tiedoksi että olen ollut terve, siitä kiitos Jumalalle. Minä toivon hyvää menestystä opettajilleni, tovereilleni ja tuntemattomille kuuromykille. Kiittäkäämme aina Jumalaa siksi että hän on ollut hyvä ja laupias meille. — Minä olen saanut Kuuromykkäin lehdet maaliskuuhun saakka. Minä käyn joka pyhä kauppias Antti Jurvosen luona. Minä en enään ole Niilo Käyhkön luona vaan postikonttorissa Pehkurisella. Kesällä minä menen työhön Yrjö Edvard Pehkurisen kanssa ja saan silloin enemmän palkkaa. Pehkurinen antoi minulle jalkineita ja vaatteita. Minä hakkaan mänty- ja kuusihirsiä. Täällä on suurta metsää ja paljon niittyjä. Olen myöskin rannan lähellä hakannut halkoja. Pehkurisella on terävämpi saha kuin Käyhköllä. Postikonttorissa on minulla hyvä olla.

Täällä satoi maaliskuun alussa paljon lunta. Kun kesä tulee viedään Kirjavalahden rannalta hyvin paljon halkoja laivoilla Pietariin. 14 p. maaliskuuta kävin minä Sortavalassa neiti Hilma Saukon luona.

Olli Piitulainen.

Imatra, Tainiokoski 19 $^{27}/_{3}$ 05.

Rakkaat kuuromykät!

Nyt saan tietää antaa kaikille kuuromykille minun oloistani ja töistäni.

Annan tietoa syntymästäni asti isäni kertomuksen mukaan. Syntynyt olen Puumalan pitäjässä vuonna 18 $^{22}/_{6}$ 85 ja olin ollut kuuleva toiselle vuodelle asti ja sitten hävisi kuuloni vähitellen Mikkelin rautatietä rakentaessa, vaikka oli käyty 3:nen lääkärin luona, ei nekään voineet parantaa, paitsi toht. Timgren juotti lääkkeitä, niin $^{1}/_{2}$ vuotta olin ollut paremmin kuuleva. Vaan sitte oli ruvennut päätä huimaamaan ja tukka lähtemään pois ja kuulo hävisi tarkoin. Ja koulunkäyntini oli vähällä jäädä käymättä kuin olimme maailman kuluilla seitsenhenkisen perheen kanssa köyhyydessä, ja kunta oli vastannut, että kunnassa asuvia avun tahtojia on paljon, ettei voi ulkona olevia auttaa.

Isäni kysyi Kivennavan kummaltakin papilta, että miten voi köyhä saada lapsensa kuurojen kouluun, vaan hekään eivät voineet antaa selitystä. Vaan sitten tulimme Tainionkoskelle työhön ja silloin isäni kysyi johtaja K. Killiseltä ja hän antoi neuvoa, että insinööri Holm rupesi takaukseen ja kaikin puolin auttoi minua ja niin pääsin kouluun.

Koulua käydessäni kävin kesäloman aikana paperitehtaassa työssä seitsämänä kesänä. Kouluni päättyi viime kesänä ja siitä lähtien olen ollut paperitehtaassa työssä ja olen saanut 1 mk. 40 p. päiväpalkkaa, vaan talvella työtoverit esittivät minun yötyö-

hön, siinä sain saman palkan vaan rupesi syönti häviämään, silloin pyysin nykyiseltä insinööriltä päiväpuolelle ja hän suostui pyyntööni nöyrästi ja pani sortteeraamaan urakalla, johon olen hyvin kiitollinen, sillä siinä työssä saapi toisinaan enemmän kuin päivätyössä ja on vapaa jos toisinaan vähemmänkin.

Vielä nöyrä kysymys asiantuntijalle, että tarvitseeko muiden kuuromykkien maksaa kaikkia ruununja kunnan ulostekoja, minun on pitänyt jo neljä vuotta maksaa kaikki.

OLGA WÄÄTÄNEN.

Kuvernööri.

Noin viisikymmentä vuotta takaperin oli eräässä Pohjanmaan pitäjässä eräs pieni mökki. Sen ympärillä oli vähän peltoakin. Mökki oli vanhentunut ja rapistunut samoin aita sen ympärillä. Pelto näytti ennen olleen hyvässä kunnossa, sitä todisti vielä ne leveät ojat, jotka jo olivat reunoilta sisään vaipuneet ja joiden varsilla oli kasvänut kataja ja pajupensaita. Kaikista huomasi että voimakas käsi oli sitä ennen viljellyt, mutta nyt lienee ollut poissa. Aita oli niin rapistunut että helposti saattoi sieltä täältä mennä sen yli. Tuvan tuohikatosta oli malkoja putoillut ja tuohet, jotka auringon paiste oli kouristanut, repalehtivat siellä täällä. Pystyyn asetetuista puista oli tuvan eteen tehty eteinen. Mutta se oli nyt niin harva että sen läpi voi sadevesi ja lumi tunkeutua mistä paikasta tahansa.

Mutta kun tarkemmin katsoi tuota ränsistynyttä mökkiä näytti siinä olevan jotakin miellyttävääkin. Tuoreet kirkkaat kuusen havut olivat aina levitetyt eteisen oven, tahi oikeammin aukon eteen. Mökin sisässä oli niin puhdasta että harvoin tapaa niin rappeutuneessa asunnossa sisässä semmoista siisteyttä. Lattia oli pesty ja lakaistu puhtaaksi. Akkunalasit, vaikka olivatkin vanhat ja rikkinäiset sekä tuohella ja päreillä paikatut, olivat puhtaat.

Noin yhdentoista vuotias poika istui lattialla olevassa loukossa ja rakenteli tuulimyllyä. Hänen vaatteensakin, vaikka vanhat ja huonot olivat kuitenkin puhtaat ja eheäksi paikatut. Poika

oli kauniskasvoinen, solakkavartaloinen miehen alku. Rauhallisesti istui hän siinä rakennellen myllyään. Noin 35 v. ikäinen komea punaposkinen nainen istui tuvan penkillä akkunan vieressä kehräten. Hän oli entisen sotamiehen Oivan leski ja pojan äiti.

Hänen miehensä oli jo kuollut kun poikansa syntyi. Poika on syntynyt Antin päivänä; siksi annettiin hänelle nimi Antti. Isän nimikin oli ollut Antti. Vaimon nimi oli Anna. Miehensä Antin kuoltua oli Anna elättänyt itseään ja poikaansa tekemällä käsitöitä. Eikä he olleet puutetta kärsineetkään, sitä todisti äidin ja pojan pulleat (lihavat) posket. He tulivat hyvin toimeen. Vaikka eivät vaimon voimat jaksaneet mökkiä korjailla, peltoa ojittaa niin että tupa sai lahota ja ojat pensaita kasvaa, teki hän sitä ahkerammin käsitöitänsä. Hän olikin taitava käsitöissä ja kylän emännät tarvitsivat usein hänen apuaan ja taitoaan.

Valmis oli hän aina menemään heidän taloihinsa työhön ja palatessaan kylästä kotiinsa oli hänellä aina isot nyytit ruokavaroja, jopa rahaakin kukkarossa. Nämät oli hän saauut palkaksi työstään. Kaikki rahat, jotka hän sai, säästi häu pienessä vaatepussissa arkun pohjalla.

Poikaansa hän suuresti rakasti. Se ei ollut ihme; sillä Antti oli hyvä ja tottelevainen poika. Äiti ja poika sopivat hyvin keskenään.

Ainoastaan yhdessä asiassa he eivät sopineet. Se oli seuraava:

Antti oli pitäjällä käydessään tullut tutuksi pitäjän suutarin Raja-Jaakon kanssa. Hän oli usein ollut hänen seurassaan. Antti oli kuunnellut Raja-Jaakon tarinoita, jotka olivat sekä tosia että valeita sekasin. Raja-Jaakko puheli Antille niistä ajoista kun hän oli ollut kaupungissa opissa. Hän kehui oppipoikain elämän hyväksi. Nämä tarinat miellyttivät Anttia. Hänkin rupeaisi oppipojaksi. Antin mieli halusi nähdä lavealta maailmaa. Hän tahtoi mennä kaupunkiin suutarin oppiin. Hän ajatteli tätä paljo Se on oikein hauskaa. Sittenkun pääsen kisälliksi, niin sitten lähden Pietariin, aivan kuten Raja-Jaakkokin.

Aamulla puhui Antti ajatuksensa äidilleen, ja pyysi äitiä suostumaan siihen että hän pääsisi kaupunkiin suutarin oppiin. Äiti kielsi Anttia. Hän ei tahtonut laskea poikaansa maailmaan kulkemaan. Hän tahtoi pitää hänen luonansa. Äiti tahtoi pitää Antin omana ilonaan, tukenaan ja turvanaan, kun hän kasvaa suureksi.

(Jatketaan.)

Pieniä tietoja.

Kuuromykkäin sielunhoito.

Jumalan palveluksen kuuromykille pitää pastori A. E. Nordman Helsingissä Pääsiäispäivänä; Turussa puhuville kuuromykille 14 p. toukokuuta ja viittaamalla 21 p. toukokuuta. Jumalanpalveluksien yhteydessä on myöskin Herran Ehtoollisella käyminen.

Kesällä aikoo pastori Nordman käydä kuuromykkäin sielunhoitoa ja jumalanpalvelusta varten seuraavissa paikoissa: Tampereella, Porissa, Kristiinankaupungissa ja Vaasassa. Näistä matkoista ilmottaa hän vast'edes tarkemmin milloin hän missäkin tulee käymään, sitten kun saapi tietää kesäiset laiva kulut.

— **Kirjeenvaihtoa.** TILDA REHUMÄKI: tilausrahanne saimme. HJ. LOVÉN: samoin saimme tämän vuoden tilausrahat; odotamme Teiltä loppuja viimevuotisista tilausrahoista. BERNHARD NYBERG: pyydämme lähettämään viime vuotiset tilausrahat 10 kappaleesta Kuuromykkäin lehteä. Vielä on muutamia muita kuuromykkiä, jotka eivät ole lähettäneet entisiä tilausrahoja. Pyydämme ne heti lähettämään. J. E. VAUHKONEN: lähetimme. Savonlinnaan tilaamanne lehdet. M. SUNDVALL: lisä tilaukset ja tilausrahat saimme.

Muotokuvasuurennuksia à 10, 15, 20 mrk. vastaan ottaa kiitollisuudella **SÄV. ANGERVO**
Osote: Naantaali & Käkölä.

Mikkelissä, O. B. Blomfelt'in kirjapainossa, 1905.